

Sygn. akt **I C 409/15 upr**

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 grudnia 2015 r.

Sąd Rejonowy w Kępnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym :

Przewodnicząca : Sędzia Sądu Rejonowego Żaneta Cebula

Protokolant : sekr. sądowy Marzena Kucharzak

po rozpoznaniu w dniu 30 grudnia 2015 r. w Kępnie

sprawy z powództwa **Prokury Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W.**

przeciwko **M. W.**

o zapłatę

oddala powództwo.

SSR Żaneta Cebula

I C 409/15 upr.

UZASADNIENIE

wyroku zaocznego z dnia 30 grudnia 2015r.

Powód Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. wystąpił w dniu 24 listopada 2015 roku z pozwem przeciwko M. W. o zasądzenie od pozwanej na jego rzecz kwoty 10.288,98 zł wraz z odsetkami i kosztami procesu oraz koszty zastępstwa procesowego.

Uzasadniając swoje żądanie powód podniósł, iż w dniu 10 marca 2009 roku pomiędzy Bankiem (...) S.A., a pozwaną M. W. została zawarta umowa o kredyt gotówkowy. Na podstawie umowy pozwana otrzymała określoną w umowie kwotę pieniężną, jednocześnie zobowiązała się do jej zwrotu na warunkach precyzyjnie określonych w tejże umowie.

Strona pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania wobec czego niespłacona kwota należności głównej stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie świadczenia. W następstwie powyższego, wobec niedotrzymania przez stronę warunków określonych w umowie, wierzyciel pierwotny wezwał stronę pozwaną do zapłaty kwoty pieniężnej informując jednocześnie, że w przypadku niewypełnienia obowiązków określonych w treści wezwania wierzytelność zostanie przelana na rzecz Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty.

W dniu 29 listopada 2013 roku Bank (...) S.A. zawarł z powodem umowę sprzedaży wierzytelności, na podstawie której powód nabył wierzytelność wobec pozwanej.

Pozwana M. W. została prawidłowo wezwana na rozprawę w trybie podwójnego awiza.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 29 listopada 2013 roku Bank (...) S.A. zawarł z powodem Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. umowę sprzedaży wierzytelności, na podstawie której powód nabył wierzytelność wobec pozwanej.

(dowód: umowa sprzedaży wierzytelności k.7-12)

Powód sporządził wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności zawartej pomiędzy Bankiem (...) S.A., a Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z dnia 29 listopada 2013 roku.

(dowód: wyciąg z elektronicznego załącznika do cesji k.13)

W dniu 18 listopada 2015 roku powód Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych stwierdzający zadłużenie pozwanej wobec powoda na kwotę 10.288,98 zł, w tym należność główną w kwocie 4.726,98 zł oraz odsetki w kwocie 5.562,00 zł.

(dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu k.6)

Powód wezwał pozwaną do dobrowolnego uregulowania zobowiązania, wskazując jednocześnie datę ostatecznego uregulowania należności oraz numer konta, na które można dokonać wpłaty zobowiązania. Pozwana została również poinformowana o sprzedaży wierzytelności.

(dowód: wezwanie do zapłaty k.14, pismo k. 15)

Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty wpisany jest do rejestru funduszy inwestycyjnych prowadzonego przez Sąd Okręgowy w Warszawie, VII Wydział Cywilny Rejestrowy, pod numerem (...).

(dowód: W. z rejestru funduszy k.17-18, odpis KRS o nr (...) k.19-19v)

Ustalając stan faktyczny w sprawie Sąd oparł się na dokumentach przedstawionych przez stronę powodową, co do których nie znalazł podstaw do odmowy ich wiarygodności.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu.

Zgodnie z art. 339 § 1 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawi się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, Sąd wyda wyrok zaoczny, § 2 wymienionego przepisu stanowi, iż w takim wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy w świetle przepisów obowiązującego prawa materialnego, twierdzenia powoda uzasadniają uwzględnienie żądań pozwu, w zakresie tym obowiązuje domniemanie z art. 339 § 2 k.p.c. Sąd ma także każdorazowo obowiązek krytycznego ustosunkowania się do twierdzeń powoda z punktu widzenia ich ewentualnej zgodności z rzeczywistym stanem faktycznym (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1998r., I CKU 85/98).

Powód dochodzi wierzytelności wobec pozwanej, która miała pierwotnie przysługiwać Bankowi (...) S.A. z tytułu umowy o kredyt gotówkowy.

Poza sporem w sprawie było to, iż w dniu 29 listopada 2013 roku Bank (...) S.A. zawarł z powodem Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. umowę sprzedaży wierzytelności, na podstawie której powód nabył wierzytelność wobec pozwanej.

Zgodnie z art. 509 k.p.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Spór sprowadzał się zatem co oceny, czy zasadne jest żądanie zasądzenia na rzecz strony powodowej od pozwanej kwoty dochodzonej pozwem.

W myśl przepisu art. 6 k.c. wynika, iż ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Normie tej w warstwie procesowej odpowiadają art. 3 k.p.c. zgodnie, z którym strony zobowiązane są przedstawiać dowody i art. 232 k.p.c. który stanowi iż strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

Stronę powodową obciążał więc obowiązek wykazania, iż przysługuje jej uprawnienie do dochodzenia zapłaty należności od pozwanej z tytułu związania jej umową kredytu z poprzednikiem prawnym (Bank (...) S.A.) strony powodowej, z tytułu której miała uiścić dochodzoną pozwem kwotę. Zgodnie z powołanym wyżej przepisem art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Wobec tego strona powodowa, w celu udowodnienia swoich twierdzeń, powinna była w trakcie procesu wykazać bezsprzecznie i jednoznacznie, nie tylko to, że pozwana nie zapłaciła całej należności, ale i także powinna wykazać odpowiednimi dokumentami podstawę prawną do dochodzenia tej kwoty od pozwanej, aby z tej podstawy wynikał sposób ustalenia konkretnego zadłużenia.

Całość materiału dowodowego niewątpliwie przeczy zasadności powództwa.

W przedmiotowej sprawie powód przedłożył umowę przelewu wierzytelności wraz z wyciągiem z elektronicznego załącznika do umowy cesji i co do zasady wykazał nimi, że na jego rzecz nastąpiła cesja wierzytelności. Strona powodowa nie przedłożyła jednak, co istotne, umowy stanowiącej podstawę roszczenia, a która była zawarta między pozwaną, a poprzednikiem prawnym strony. W ocenie Sądu powyższe umowy w żadnej mierze nie mogą być uznane za wystarczający dowód istnienia powództwa, a co dalej nie wynika z tego też, by poprzednik prawny strony powodowej miał w stosunku do pozwanej jakąkolwiek wierzytelność uzasadniającą jej dochodzenie w niniejszym procesie.

Załączony natomiast do pozwu wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej NR (...)z dnia 18 listopada 2015 roku należy jedynie utożsamiać z dokumentem prywatnym, o którym mowa w art. 245 k.p.c. i nie ma on mocy dokumentu urzędowego, a tym samym stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie, a przez to nie może stanowić dowodu uzasadniającego fakt istnienia i wysokości wierzytelności.

Swoje stanowisko Sąd oparł w tym zakresie przede wszystkim na uzasadnieniu uchwały Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2009 roku wydanej w sprawie III CZP 65/09, gdzie stwierdził, że samo dokonanie zapisu w księgach funduszu o istnieniu wierzytelności nie wiąże się z domniemaniem prawnym, iż wierzytelność ta istnieje. Wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu potwierdza fakt dokonania cesji, o tyle do wykazania skuteczności tego nabycia w świetle prawa cywilnego konieczne jest przedstawienie przez fundusz odpowiednich dowodów, a czego strona powodowa skutecznie nie uczyniła.

Nadto należy zauważyć, że art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 roku o funduszach inwestycyjnych, został wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 lipca 2011 roku w sprawie P 1/10 uznany za niezgodny z art. 32 ust.1 zd.1 i art. 76 Konstytucji RP, w takim zakresie w jakim nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym, co w ocenie Sądu powoduje

stwierdzenie, że na potrzeby niniejszej sprawy taki wyciąg może funkcjonować jedynie jako dokument prywatny, a nie jako dokument urzędowy.

Zatem w przedmiotowej sprawie obowiązkiem strony powodowej było przedłożenie we właściwej formie innych dokumentów umożliwiających wykazanie istnienia stosunku zobowiązaniowego, jak i jego wysokości, czego jednak strona powodowa nie uczyniła.

Sąd uznał zatem, iż strona powodowa nie udowodniła faktów, z których wywodzi korzystne dla siebie skutki prawne. Podkreślić przy czym trzeba, że samo twierdzenie strony powodowej zawarte w pozwie, że poprzednik prawny strony powodowej miał w stosunku do pozwanej wierzytelność wynikającą z umowy o kredyt gotówkowy nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności powinno być udowodnione przez stronę twierdzenie to zgłaszającą (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2001r., sygn. I KPN 660/00, publ. Wokanda 2002/7-8/44). Zgodnie z wcześniej cytowanym art. 232 k.p.c. obowiązek wskazania dowodów obciąża przede wszystkim strony, a w myśl art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Oznacza to, że ten, kto powołuje się na przysługujące mu prawo, występując z żądaniem obowiązany jest udowodnić okoliczności faktyczne uzasadniające to żądanie. Chodzi tu o fakty, które mają istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, wskazujące istnienie tego prawa. Zgodnie z obowiązującą w postępowaniu cywilnym zasadą kontrydiktoryjności sąd nie ma obowiązku zarządzania dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzania z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1996r., sygn. I CKU 45/96, publ. OSNC 1997/6-7/76). Dopuszczenie dowodu z urzędu jest co do zasady prawem, a nie obowiązkiem sądu.

W związku z powyższym, jeżeli materiał dowodowy zgromadzony przez strony nie daje podstaw do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z nieudowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań. Wobec powyższego w myśl art. 232 k.p.c. to strona powodowa była obowiązana do wykazania dowodów dla stwierdzenia faktu zasadności obciążenia pozwanej należnościami wynikającymi ze wskazanej w pozwie umowy kredytu i powinna liczyć się z negatywnymi konsekwencjami jego nieudowodnienia w postaci oddalenia powództwa.

W rozpatrywanej sprawie strona powodowa nie przedłożyła dowodów na poparcie swoich twierdzeń. Wszystkie powyższe okoliczności skutkowały oddaleniem powództwa strony powodowej.

Z tych względów Sąd orzekł jak w sentencji orzeczenia.

SSR Żaneta Cebula

ZARZĄDZENIE

1. Odpis orzeczenia z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda;
2. Przedłożyć za 14 dni.

K. 08.02.2016 r.